

Γεμάτη αναγάλλισσι, ἄλη χαρά γεμάτη,
Μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοιχτάς σά ν' ἀγκαλιάσῃ κάτι....
Τρέχει... κι' ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ μ' ἕνα γλυκὸ καμάρι,
—Καλῶς το τὸ παιδάκι μου...— 'κι' ἔκλειε τὴν ἀγκαλιά της
Μ' ἀνάτρα φιλήματα.... —Καλῶς το τὸ φεγγάρι,
Καλῶς τὸν ἥλιο τῆς ψυχῆς...—κι' ἔρριχνε τὴ ματιά της,
'Ὡς νὰ εὐχαρίστη τὸν Θεόν, πῶς ἔχει τέτοια χάρι!...
—Ὀνειρο Χάρου ἐπροχθὲς μ' ἐτρόμαξε, παιδί μου,
Κι' ἔδερεν ἡ ψυχῆ μου

Μ' ἐσένα, Ἀσπασία!...—

'Ακοῦν τ' ὠρατὸ ὄνομα καὶ τρέχουν δυὸ παιδιά,
Μὲ τὴ χαρὰ περιχύτη ἔς τὴν ὕψι, εἰς τὴ μορφὴ τους,
Νὰ ἴδουν τὴν ἀδελφὴ τους!...
Τὸ "να τὴ μάννα ἐρωτῇ, καὶ τ' ἄλλο ἐμὲ, ποῦ μεναι
'Ἡ ἀδελφὴ κρυμμένη;...—

Κι' ἐτρέχαν ὅσῳ ἐτρέχαν 'κεῖ, ... νὰ πιάσουν τοὺς ἐφάνη
Τοῦ ὄνειρου τὴ πλάνη!...—

—Δύστυχη μάννα! σὲ πλανῇ ὠραία ὕπτασία,
Καὶ ἐπλανήθησαν μὲ σὲ τ' ἄθωα μας παιδιά.
Σύπνα νὰ ἴδῃς πῶς τρέχουνε ε' τὸ σπῆτι μοναχά τους
Χωρὶς τὴ συντροφιά τους!...—

'Ὅχι δὲν ἦτον ὄνειρο! τὴν εἶδα πεθαμμένη
'Εδῶθε τὴν περάσανε ἀνθοπεριχυμένη.
Καὶ μέσα εἰς τὰ λούλουδα ἔρριψα κι' ἐγὼ δύο
Τὸ "να εἰς τ' ἄλλο ἐμὲ λαχταριστὸ σημεῖο!...—

Θυμῆσου ἐκείνη τὴ βραδιά, τὴν τρομερὴ, καὶ κρύα
'Απὸ τοῦ Χάρου τὴν πνοή... τ' ἀγκάλιασμα τὸ θεῖο

Θυμῆσου, ὅπου ἔλεγε μ' αὐτὸ « Ἀ θ α ν α σ ί α »
Καὶ τότε βλέπεις εἰς ζῆ μ' ἐμᾶς; ἡ Ἀσπασία!...—

'Ὅχι δὲν ἦτον ὄνειρο!... καὶ τώρα μ' ἀγγελούδι
'Υμνολογεῖ τὸν "Ὑψιστὸ μ' ἀρμονικὰ τραγουδῶν...—

Αὐτὰ τὰ λόγια ἤκουε τὰ μαυροδακρυσμένα
'Ακίνητη, ἄν ἄγαλμα, μὲ μάτια στηλωμένα...—

'Ὅταν φωνάζῃ ἔξαφνα, « Ἄ ν α ἰ ἦ τ ο ν ἄ π ά τ η , »
Καὶ ἤρχιζε πολὺδακρυς ὁδάνη νὰ σπαράτῃ

Τὴν δυστυχεῖ μητέρα,

Καὶ ἀπὸ τάφου εἰς Ἑδέμ, ὁ νοῦς της διεπέρα!...—

Γ.

Εἰς τὴν νόκτα κατέβης τοῦ βίου,
Θεῖα τέρις καρδίας καὶ νοῦ,
Κ' ἤσπουν ἄρωμα ῥόδου ἀγνοῦ.
Ποῦ ἀνοίγει αὐγὴν Ἀπριλίου.

Τώρα ἔρημος τάφος μὲ σῶμα,
Καὶ τὸ σπῆθος δακρῶν πληρῶ,
'Ὅπου ἄλλοτε εἶχε λαμπρὸ
'Ἡ ἀγάπη μὲ σὲ πανηγύρι.

Χαιμῶν ἐγιν' ἡ ἥσυχος αὔρα,
Κ' ἡ στοργὴ ἦτο πόνου τροφή!...
Τῶν ἀγγέλων χρυσὴ ἀδελφὴ
Δρόσιζέ μας τῆς λύπης τὴ λαύρα.

Μὲ τῶν ἀστρῶν τὸ θεῖο στεφάνι,
Τῆς ψυχῆς μας θεότης μικρά,
Εἰς τὸν ὕπνον μας πέτα φαιδρά,
Καὶ ἄς ἦναι τὰ ὄνειρα πλάνη.

—000—

ΜΝΗΣΤΗ ΘΡΗΝΟΥΣΑ.

Εἰς στάδιον μέγα μεγάλων ἀγώνων
'Ενθέρμως τὴν δόξαν ποθῶν τῆς πατρίδος
'Απῆλθε καὶ μαύρων ἀνάπλεων πόνων
Μ' ἀφῆκες καὶ ἔρημον πάσης ἐλπίδος.

Μαραίνομαι μόνη ὦ! μόνη ἡ τλήμων
—Μακρὰν σου καὶ δάκρυα πύρινα χύνω
Καὶ μέχρι πυθμένος φιάλην πενθίμων
Μεστὴν λογισμῶν ἡ ταλαίπωρος πίνω.

'Αρὰ τῆς πικρῆς μου καρδίας τὸ δάθος
Λοποῦσα διέστειλε κάτωχρα χεῖλη
'Ὅποτε μοι εἶπες μὲ ὕψιστον πάθος!
« Εἰς μάχην ὑπάγω, προλείπω σε, φίλη! »

Καὶ ἐκφρων ἐγὼ ἐκ τὸ πάλλον σου σπῆθος
Τὸ σῶμά μου ἐκλίνα καὶ ἡ ἀθλία
'Ὅποτε ἠγέρθη μὲ ἀπελπι ἦθος
'Ὡ! ἦτο μακρὰν ἡ μορφὴ σου ἡ θεῖα.

Καὶ στόνον θρηνώδη ἐκ δάθους καρδίας
'Αφῆκα καὶ μαύραι μητέρες δακρῶν
'Εγένοντο οἱ ὀφθαλμοὶ μου καὶ κρύας
'Ὀδύνης μ' ἐμάστιζε ὀρέπανον κρῦον.
'Ὅμοῦ πλανωμένων ἡμῶν ἀμερίμων
Εἰς σύσκια ἄσπρη ἀρτέως ἐδόνει
Εὐστόμου πετηνοῦ τὰς καρδίας ὁ ὕμνος,
Πλὴν τώρα θρηνώ καὶ μαραίνομαι μόνη.

Φεῦ! Πρότερον πλήρεις χαρᾶς ὑπερτάτης
'Εφάλλομεν ὕμνους ἐρώτων ἐντόνους
'Υπὸ τὴν σκιάν καλλιφύλλου ἐλάτης
Καὶ τώρα μαστίζει με ὕψιστος πόνος.

Μακρὰν σου εἰς τάφον εὐρὸν τεθαμμένη
'Ὀδύνης καὶ πόνων θά στένω βαρέως
Καὶ σοῦ τὴν ἐπάνοδον θέλω προσμένη
Καὶ εἶθε ἡ τλήμων νὰ σ' ἴδω ταχέως.

'Ἄλλ' ἂν εἰς τῆς μάχης τὸ μέγα πεδῖον
Μαχόμενος πέσης ὑπὲρ τῆς πατρίδος;
'Ὁ θάνατος τέρμα εἰς ῥεῦμα δακρῶν
'Ἄς θέσῃ ἀρπάζων με πλήρη ἐλπίδος.

N.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 322 φυλλαδίου
αἰνίγματος.

Χ ε ἰ ρ

ΓΡΙΦΟΣ.

Ε Χ Ε